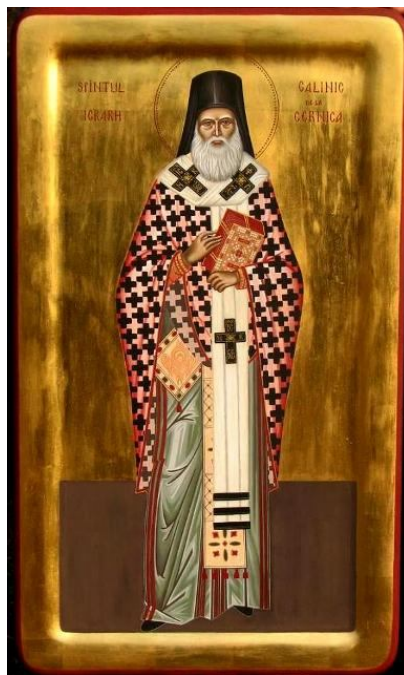

Viața Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, sau Cernicanul, a fost unul dintre cei mai înduhovniciți părinți români, exemplu de viață neprihănită închinată întru totul Domnului, ctitor de biserici, vrednic stareț și episcop și, nu în ultimul rând, mândrie a pământurilor Bucureștilor și ale Râmnicului. Însemnări mai cuprinzătoare despre viața sfântului ne-au rămas în scriitura unuia dintre ucenicii lui, un arhimadrit pe nume Anastasie Baldovin.

Constantin, căci așa se numea Sfântul înainte de a fi îmbracat rasa monahală, a venit în lume pe 7 ale lunii octombrie, în anul 1787 într-o casă modestă de pe ulița Lefterescu din mahalaua Sântul Visarion a capitalei Țării Românești. Acolo trăiau părinții lui, târgoveții Antonie și Floarea Antonescu, oameni cucernici și evlavioși, care își creșteau fiii întru cuvântul lui Dumnezeu.

Constantin, cel mai mic dintre frații lui, mergea la o școală de pe lângă Sfântul Gheorghe Nou, unde, printre altele, învăța și limba greacă. Dus de mic de mama sa la mănăstirea Cernica, tânărul Constantin prinse drag de frumusețea și liniștea locului, de apa limpede a lacului, de monahii

înveșmântați în negru, cu mâna aspră și cu privirea caldă. Furat deci de gândurile bune, înainte chiar să împlinească 20 de ani, Constantin intră în mănăstire ca frate, sub ascultarea duhovnicului Pimen.

După numai un an, în 1808, înțelegând puterea duhovnicească mare care sălășluia în tânărul Constantin, monahul Pimen ceru starețului Timotei să-l îmbrace pe acesta în „îngerescul chip al călugăriei”. Așa a fost deci tuns în monahism Constantin, într-un noiembrie galben și cărămiziu, primind numele Calinic.

Se făcea dar că în acel an, episcopul și cărturarul bulgar Sofronie de la Vrata se afla prin București, ascuns de mânia turcilor. Trecând deci acesta și pe la mănăstirea Cernica, el fuse cel care îl hirotoni pe Calinic ierodiacon în biserica Sfântul Nicolae din incinta lăcașului. Astfel începu Sfântul Calinic drumul anevoios al vieții monahale, pe care dintru-nceput îl umblă întocmai precum un schimnic, după cum va fi de văzut.

După cinci ani de la intrarea în mănăstire a Sfântului, lăsa Domnul mare încercare peste popor, anume o epidemie de ciumă care răpi multe vieți, dintre care și multe ale monahilor cernicani. Încă de pe-atunci starețul Timotei stăruia pe lângă Sfântul Calinic ca să-l hirotonească preot, căci nu mai erau destui care să săvârșească Sfintele Taine. Dar, deși înțelegând pe deplin nevoia obștii, Sfântul Calinic nu se considera vrednic îndeajuns pentru darul preoției, într-atât de smerită fiindu-i firea. Însă la rugămințile neîncetate ale prea-cuviosului stareț, se văzu nevoit să cedeze. Sfântul Calinic deveni astfel ieromonah pe 13 februarie 1813, în biserica Bătiște din București. Și spuneau bătrânii că în acea zi nourii înghețați s-au străpuns de sfânta lumină a soarelui care a cuprins întreaga țară, căci mare binecuvânare i se aducea ei prin aces vas cinstit al Domnului.

Însă cu cât Sfântul urca pe treptele ierarhiei bisericești, cu atât el își smerea mândria prin posturi și rugăciuni. Mii de închinăciuni și sute de mătăanii înfrânau trupul Sfântului în fiecare zi, fără lăsare deoparte. Ucenicul și biograful său, Anastasie Baldovin, ne spune că sfântul nu dormea în pat, ci așezat pe un scaun, și doar pentru câteva ore. Posturile pe care și le impunea erau încă și mai aspre: într-unul dintre Posturile Mari, Sfântul Calinic a postit desăvârșit până în joia Canonului Mare, adică timp de cinci săptămâni legate, când a gustat dintr-o prescură. De atunci însă sănătatea i se șubrezi și primi poruncă de la stareț să-i însoțească pe ceilalți monahi zi de zi la trapeză, la mesele obișnuite de rânduală. Dar nici atunci Sfântul nu încetă să pună frână trupului său, nemâncând decât unele fructe uscate seara, ca să nu iasă de sub cuvântul starețului.

Dar cu cât își îngreuna Sfântul viața trupească, cu atât și-o înălța pe cea sufletească. Cei mai apropiați lui își amintesc de trupul firav și de figura palidă de atâta postit a Sfântului Calinic, o figură totuși neobișnuit de luminoasă, emanând căldură și blândețe. Ochii neprihăniți, scânteind aprins de sub sprâncenele stufoase, citeau în sufletul omului ca într-o prăvălie deschisă, căci se pare că Sfântul era înaintevăzător cu duhul: el știa dintru-nceput adevărul precum și cele ce aveau să se întâmple. Vorba lui curgândă era o oază răcoroasă pentru sufletele încinse în neputințe. Ființa lui toată era o adâncă vibrație pentru cei dimprejur și un înalt model monahal pentru obștea mănăstirii.

Pentru cele ce aveau să se mai înfăptuiască, merită adusă aminte și petrecerea de un an la Sfântul Munte a Cuviosului, în anul 1817. De-a lungul întregii sfințitei sale vieți, el se va supune asprelor rânduieli pe care le-a aflat la Muntele Athos, sfătuind și pe alți monahi să o facă.

Întors de la Muntele Athos, Sfântul Calinic îl găsi pe starețul Dorotei îmbătrânit și pe obște dornică să îl numească pe el stareț, fapt întâmplat în unanimitate pe 14 decembrie 1818, la doar 11 ani de la intrarea sa în mănăstire ca frate. În calitate de stareț, întâia girjă a Sfântului Calinic a fost aceea de a întocmi reguli scrise pentru bunul mers al mănăstirii și de a pune în ordine o bibliotecă de cărți teologice spre luminarea monahilor, căci nu mulți aveau știință de carte. Iar spre folosul duhovnicesc al turmei sale, bunul păstor Calinic era mereu deschis către nevoile fiilor săi, adesea fiind auzit spunând: „Starețul este inima tuturor inimilor care îl caută și îi cer sfat și mângâiere. El este calea spre desăvârșire a tuturor sufletelor din jurul său.”

Încă de pe atunci Starețul Calinic era privit drept sfânt, de monahi, de mireni, dar și de dregătorii țării. Pentru calitățile sale, mitropolitul Dionisie Lupu l-a cinstit în aprilie 1820 cu vrednicia de arhimandrit. Iar toate acestea se datorau în primul rând smereniei sale fără de prihană, apoi blândeței sale – când sta de vorbă cu un om, Sfântul considera că are în față nu o plămadă de lut, ci chiar un chip îngeresc –, și nu în ultimul rând vredniciei sale. Deși avea în mâini o stăreție grea, după cum el spune: „lucrul cel mai greu și mai anevoios este meșteșugul călăuzirii sufletelor pe calea mântuirii”, Sfântul Calinic se învrednici să crească obștea mănăstirii. Astfel, dacă în 1838 erau mai puțin de 300 de viețuitori, în 1850 numărul lor trecea de 350, iar ostroavele Cernicăi se umpleau de foșnetul sutanelor negre.

Cu toate acestea, Sfântul Calinic nu îngăduia clevetirea printe călugări, spunând despre ea că este „moartea sufletului”, îndemnând la tăcere și la rugă neîncetată. Iar dacă vreun călugăr sau frate se arăta răzvrătit și neascultător, Sfântul nu ezita să-l izgonească din mănăstire, după porunca Apostolului, ca nu cumva măruț stricat să lase viermele și în merele bune.

Peste acestea și mai ales, Sfântul Calinic a zidit și a restaurat numeroase biserici. De îndată ce a fost numit stareț, el începu lucrările de restaurare și de pictură ale bisericii cu hramul Sfântul Nicolae de pe ostrovul mare de la Cernica, fapt împlinit în mai puțin de doi ani. El se apucă apoi să zidească biserica ce avea să devină poate cea mai importantă ctitorie a sa, biserica cu hramul Sfântului Gheorghe-Purtătorul de Biruință. Gândul acesta îi fusese însămânțat de un vis în care i s-au arătat Sfântul Ierarh Nicolae, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și fericitul stareț Gheorghe, unul dintre antecesorii Sfântului Calinic la stăreția Cernicăi. Sfântul Nicolae i-a grăit așa: „Scoală-te și să zidești în ostrovul cel mic o biserică în numele Sfântului Mucenic Gheorghe.” Marele Mucenic i-a spus apoi: „Noi îți vom trimite cele de trebuință”. Iar fericitul stareț a adăugat: „Să nu ai nici o îndoială în inima ta!” Fu zidită astfel, pe temelie acestor cuvinte sfinte, biserica de pe ostrovul mare, între anii 1831 și 1832.

În 1846, neobositul stareț începu să construiască și biserica Mănăstirii Pasărea, sfințită un an mai târziu, locul în care avea să se retragă mama sfântului sub numele de Filoteia. Mănăstirea Ghighiu de

lângă Ploiești este tot o ctitorie din acea vreme a Sfântului Calinic. Lucru minunat era că starețul însuși plăsmuia planurile bisericilor ridicate, a căror construcție o urmărea îndeaproape cu mare grijă și cu rugăciunea Domnului mereu pe vârful buzelor.

Căci se știa între monahi că încă de când era tânăr, Sfântului Calinic îi intrase în inimă rugăciunea lui Iisus și că primise darul lacrimilor la rugăciune, o rară binecuvântare pe care o lasă Dumnezeu celor mai vrednici dintre cei vrednici. Iar ruga Sfântului Calinic avea trecere în fața lui Dumnezeu, căci prin acesta El înfăptuia numeroase minuni, vindecări de bolnavi și dezlegări de păcate și de patimi.

Dar am înaintat poate prea mult povestirea și s-ar cuveni să ne întoarcem pe la 1820, ca să însemnăm un preafrumos gest al starețului. Pe atunci, Sfântul Calinic obișnuia să pescuiască în lacul din jurul mănăstirii, iar peștele care îi cădea în plasă îl dădea la bucătărie, spre hrana călugărilor. Iată că într-o zi, unul dintre călugării tineri curăța de solzi o caracudă mică și zicea plin de năduf: „Na, na! De ce n-ai adus pe tatăl tău, pe mamă-ta, pe moșul tău, pe strămoșul tău, care aveau solzi mai mari, că nu mă necăjeam atâta!” Apoi tot el răspundea: „Am venit și cu tata, și cu mama, și cu moșul, și cu strămoșul, dar i-au luat părinții duhovnici cei din comitet și părintele stareț!” Ajungând însă aceste cuvinte cărtitoare la urechile Sfântului, acesta fu pus pe gânduri și până la urmă hotărî: „De azi înainte nu voi mai pune pește în gura mea!”, pentru a înlătura orice sminteală dintre călugări. Și de atunci până la sfârșitul vieții sale, Sfântul Calinic nu mai gustă pește.

O faptă minunată se petrecu chiar în 1821, un an tumultos, în care parte din popor, revenindu-și după mai bine de-un veac în simțiri, începu să se tulbure și să se ridice împotriva asupritorilor. În acel an deci mulți dintre locuitorii orașului se fereau de răscoală adăpostindu-se la mănăstirea Cernica. Atunci turcii, văzând mulțime adunată la mănăstire, socotiră că trebuie să fie dintre cei răsculați și se porniră să atace sfântul lăcaș. Sfântul Calinic însă, plecându-și genunchii în rugăciune, ceru ajutorul lui Dumnezeu, iar a doua zi porni către pașă cu o jalbă pe care acesta citind-o, primi să nu mai atace mănăstirea.

Nu după mult timp însă, un pașă opri o măicuță de la Pasărea ca ostatecă. Aflând Sfântul Calinic de această faptă mârșavă își plecă pentru a doua oară genunchii și se rugă cu mai multă ardoare și cu mai multe lacrimi la Iisus Hristos ca să scape pe mireasa lui nepângărită din mâinile păgânului. În chiar aceeași noapte, un slujnic turc vru să omoare pe pașă cu armă de foc, din pricini neștiute. Însă glonteale i se opri pașei în fața inimei, în punga de galbeni, și scăpă nevătămat. Văzând el o asemenea minune, o eliberă pe monahie și trimise punga la Cernica. Și din acei bani Sfântul ridică o fântână, care și astăzi poate să răcorească peregrinul însetat și căreia i se spune încă de atunci și până acum „fântâna turcului”.

Sfântul Calinic părea întru toate priceput, chiar și în economie. Dacă la început de secol mănăstirea suferea de pauperism, călugării fiind nevoiți să umble prin oraș după pâine cu o teleagă după ei în care fiecare arunca ce avea, după venirea Sfântului la căpătâiul mănăstirii, starea de fapt s-a schimbat radical. Cine umbla pe la 1830 pe ulița satului Buești-Ilfov, pe înserat, vedea călugări osteniți, arși de soare și cu rasa prăfuită, mănând tăcuți oile și vitele spre ocol, sau întorcându-se de pe câmp sau poate din pădure, de la tăiat lemne. Și dacă trecătorul era curios să știe care-i rostul lor acolo, orice

sătean i-ar fi răspuns că acolo se află metocul mănăstirii Cernica, ce aduce mare folos material lăcașului, clădit din vrednicia părintelui stareț Calinic și cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Nu e de mirare deci de ce veneau așa mulți să se nevoiască la Cernica, de nu mai erau chiliile îndestulătoare pentru monahi. Și toate acestea se întâmplau prin lucrarea unui singur om, a Sfântului Calinic. Totuși, smerenia și curăția Sfântului rămâneau nezdruccinate, el refuzând de mai multe ori scaunul de mitropolit al Țării Românești, socotindu-se nevrednic pentru o asemenea cinste. Dar nu toată lumea îi înțelegea smerenia într-același chip, unii chiar pizmuindu-l pentru cinstirile și laudele ce i se aduceau. Așa se face că într-o noapte, un păcătos îi turnă starețului otravă în pocal. De îndată ce bău, Sfântul căzu la pat, în spasmele morții. Și în acele momente cumplite, cu durere în glas, dar nu fără de nădejde, Sfântul Calinic suspină, zicând: „Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, nu credeam și nu doream să mor otrăvit!” În taina nopții răsună atunci puternic un glas, zicând: „Nu vei muri otrăvit! Scoală-te și fii sănătos, că nu după mult timp vei fi episcop la Râmnicu Vâlcea, unde vei îndrepta Biserica și clerul care este în decădere”. Și se sculă el în acel ceas, cu otrava lepădată din sfântu-i sânge, și, pentru că bătea miezul nopții, se duse grabnic la Utrenie și se rugă îndelung la Dumnezeu, umplându-și ruga cu lacrimi de mulțumire pentru izbăvirea ce primise.

Astfel îi era credința Sfântului Calinic. Atât de puternice îi erau rugăciunile, încât părea că se află într-un continuu dialog cu Dumnezeu. Ruga devenise pentru el un gest firesc, uzual, viața întregă și-o petrecea sub pronia cerească. Toți din juru-i erau uimiți duhul puternic dintr-însul, chiar și duhovnicul său, Pimen. Spre pildă, într-o altă zi, pe când vorbea cu duhovnicul, Sfântul Calinic dădu unui sărman 50 de lei. Nici după un ceas se apropie de dânșii un tânăr care le spuse următoarele: „Părinți, tatăl meu a murit și a lăsat să aduc la mănăstire 1000 de lei. Iată deci 500 de lei, iar restul îi voi aduce pe urmă, că nu îi am acum”, și se îndepărtă. Văzând acestea, Pimen întrebă pe cuviosul: „Ce cugetai, părinte Calinic, când ai dat milostenie aceluia om?”, iar starețul răspunse: „Aș fi vrut să-i dau 100 de lei, dar nu am avut. I-am dat deci numai 50 și am primit înapoi 500.”

La fel îi fu ascultată ruga Sfântului și într-o altă împrejurare, când pitarul mănăstirii veni la stareț cu grija că se terminase făina din cămări. Starețul îi răspunse acestuia: „Să avem nădejde la Maica Domnului și la Sfântul Ierarh Nicolae și nimic nu ne va lipsi!”. Apoi, intrând în chilie, se rugă astfel, cu trupul plecat și cu ființa îngenunchiată: „Sfinte arhierieule a lui Hristos, Nicolae, mângâietorul al săracilor și cald folositorule al celor ce te roagă cu credință, vino acum și ajută smeritei turmei tale și ne scapă de foamete, precum ai mântuit pe cei ce erau să se înece în mare, că nu avem alt ajutor după Maica Domnului, afară de tine...”. Apoi puse să se citească în biserica acatistul Sfântului Ierarh. Și nu trebuia să aștepte frații nici un ceas, că sosi la arhondaricul mănăstirii un car tras de boi plin cu făină, adus de doi oameni necunoscuți de către stăpânul lor. Și după ce fu descărcată toată făina, aceștia doi plecară cum venira, și nu li se mai luă urma. Căci urma lor ducea către ceruri, și mergea pe calea rugăciunii Sfântului Calinic către Sfântul Ierarh Nicolae.

Era septembrie și era anul 1850 când, într-una dintre ședințele „obșteștii adunări”, domnitorul țării, Barbu Știrbei, îl propuse pe starețul Cernicăi, al cărui fiu duhovnicesc era, pentru scaunul episcopal de la Râmnicu-Vâlcea. După cum ne mărturisește Anastasie Baldovin, primind propunerea domnitorului, Sfântul Calinic „n-a putut strica hatârul iubitului său fiu duhovnicesc, domnul Țării Românești, și s-a supus la voia obșteștii Adunări”, mai ales că Barbu Știrbei era dintre strănepoții vornicului Cernica Știrbei, ctitorul din vechime al mănăstirii. Astfel se văzu Sfântul Calinic nevoit să își părăsească turma de lângă lacul Cernicăi, spre a păstori o alta, la Râmnic. Și înainte de a pleca, cu vocea tremurândă și cu ochi înlăcrămați, Sfântul Calinic grăi în fața iubiților monahi astfel:

Fraților și Părinților,

Dumnezeu așa binevoiește ca astăzi să ne despartim trupește unii de alții, dar cu duhul cred că vom rămâne împreună până la sfârșitul acestei vremelnice vieți, că eu așa m-am rugat lui Dumnezeu, ca unde mi s-au topit tinerețile, acolo să mi se sfârșească și această viață, și cred că se va adevăra. Că nici un lucru nu este mai dulce decât creșterea în căminul părintesc, după cum adesea se întâmplă la noi călugării, iar mai vârtos înțeleg cuvântul meu cei ce au gustat din acest pahar. Căci călugărul, oriunde va merge și oricât bine va găsi, tot nu este ca unde și-a pus metania; fiindcă inima lui nu este în pace. Așa și eu, ca un călugăr ce sunt, am petrecut aici între aceste ostroave 43 de ani. Gândiți-vă cu ce mâhnire le las acum și ce jale mă cuprinde, care singuri o vedeți pe fața mea că, pentru lacrimile ce m-au cuprins, nu pot să vă spun tot ce am în inimă, fără numai aceste puține învățături și să vă rog să le păziți, ca de la un duhovnicesc părinte al vostru și ascultați, iubiților, cu luare-aminte.

Fraților și Părinților,

Domnul nostru Iisus Hristos a zis către iudei: „Casa Mea casă de rugăciune se va chema la toate limbile, iar voi ați făcut-o peșteră de tâlhari”(Matei 21, 12). Ca să nu pătimim și să auzim și noi una ca aceasta, iubiții mei frați și fii, trebuie să avem mare grijă când intrăm în Sfânta Biserică sau în Sfântul Altar, că acolo este însuși Domnul nostru Iisus Hristos de față în Sfintele Taine. Nu este nimeni iertat, fără de mare trebuință, a intra în Sfântul Altar. Iar când suntem siliți, să intrăm cu mare sfială și frică, după cum zice Proorocul David: „Slujiți Domnului cu frică...”(Ps. 2,9); și să intrăm cu învățătură, ca nu din neștiință să greșim și să mâniem pe Domnul și să pierim din calea cea dreaptă. De aceea noi cu mare evlavie să cinstim cele sfinte. Când este trebuință să intrăm, să facem trei închinăciuni înaintea ușii și, intrând, să descoperim capul. Apoi să facem alte trei închinăciuni înăuntru. Cei hirotoniți sărută Sfânta Masă, iar monahii nu se ating de dânsa. Și câtă vreme vom fi în Sfântul Altar să stăm cu mare frică și cu evlavie, ca înaintea lui Hristos. Și fiind vremea pomenitului la Proscomidie, tot cu capul descoperit să pomenim, după cum zice Pavel Apostolul: „Bărbatul, rugându-se sau proorocind cu capul acoperit, rușinează pe Hristos, Capul său.” Iar fiind bolnav sau fiind frig tare, poate a-și acoperi capul. Că

Dumnezeu cunoscător de inimi este; știe gândul nostru pentru care ne va și răsplăti. Așa suntem datori a urma. Iar în vremea Sfintei Liturghii nu este slobod nimănu a intra în Sfântul Altar, numai preoții, diaconii și paracliserii cei slujitori, și acestia cu evlavie și cu liniște să umble. Iar ceilalți toți suntem datori a sta în Sfânta Biserică cu mare evlavie și frică; nici făcând vreo neorânduială sau vorbind, sau cu ochii uitându-ne în vreo parte sau alta; nici să ieșim până la sfârșitul slujbei, ca să nu cădem în blestemul Sfintelor Sinoade ale Sfinților Părinți, care afurisesc pe cei ce fug mai înainte de otpust. Iar având ascultare sau neputință, să meargă la preot, să-i sărute mâna, să ia anafura și așa să iasă. Însă să se cerce fiecare pe sine, ca nu cumva să fie ispita diavoliceasca sau lenevie, sau nebagare de seamă. Așa, fraților, să petrecem în Casa lui Dumnezeu, că este Casa de rugăciune, iar nu cort de comedii. Să cinstim cele sfinte ca și noi să fim cinstiți de Dumnezeu; iar nu să-L mâniem ca fiii lui Aaron și să pierim. Acestea vă sfătuiesc și vă învăț, iubiților, ca toți să ne mântuim, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, că deși vom fi departe cu trupurile, cu duhul vom fi nedespărțiți, rugându-ne și ajutându-ne unii cu alții, după cuvântul ce zice: „Frate cu frate ajutorându-se se vor face ca o cetate nebiruită”. Așa și voi, fiilor, când vă veți face rugăciunile cele rânduite de duhovnic, să vă aduceți aminte și de mine, părintele vostru, care multă grijă am purtat pentru fiecare din voi, din ziua în care v-am primit în mănăstire. Că v-am iconomisit pe fiecare după puterea voastră și am îngrijit de voi până astăzi. Și acum vă dau în mâna Sfântului Ierarh Nicolae, mângâietorul neputințelor mele, ca să îngrijească de mântuirea voastră. Și după dânsul, vă încredințez în îngrijirea cuviosului și al meu iubitor, chir Nicandru, pe care din mică copilărie l-am primit în mănăstire și este sporit și vrednic de a povățui sufletele la mântuire.

Întorcându-se deci spre părintele Nicandru, îi spuse acestuia astfel:

Iubite fiule Nicandru,

Dumnezeu așa binevoind, ca să te las în locul meu să păstorești această turmulită, ce de 32 de ani, prin multe osteneli o am îngrijit; și multe necazuri și trude am tras pentru locușorul acesta, numai și numai să-l văd împodobit cu adunare de ucenici ai lui Hristos. Și iată, fiule, ți-i încredințez astăzi, la număr 354 de călugari, afară de frați, și te rog să porți grijă de mântuirea tuturor, ca să iei cuvioșia ta plată de păstor adevărat. Și acum, cu darul lui Dumnezeu să ne mântuim toți și peste puțin iarăși ne vom vedea”.

Încheind astfel Sfântul, se retrase în strană. Iar cei care ședeau lângă el puteau vedea lacrimi adunate pe obrazii lui precum se așează dimineața roua pe flori. Întreagă, adunarea era amuțită de durere și de dorul ce simțea că-i inundă sufletul. Și în acea tăcere începură clopotele să bată, și sunau a jale pe când toți ieșeau din biserică în urma Sfântului Calinic care pleca, pentru a nu se întoarce decât peste aproape două decenii.

Așa se petrecu despărțirea iubitului păstor de oile sale. Dar nu trecu nici un an, că acesta le scrisese cernicanilor următoarea epistolă, spre povață și întărire duhovnicească:

Fraților și Părinților,

Vin cu duhul cercetându-vă, că m-am depărtat de voi cu trupul, dar cu duhul sunt împreună cu voi. Pentru că vă doresc sporirea cea sufletească și buna petrecere, ca să sporiiți în cele duhovnicești fapte: în dragoste, unire, ascultare și întru supunerea către mai marele vostru și către toți cei ce în Hristos frați, cum ne-am făgăduit înaintea Sfântului Jertfelnic, la primirea sfântului chip al călugăriei, cu umilință. În locul lui Hristos, vă rog, fraților, umblați cu bună rânduială între cei de afară, ca văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Tatal vostru Cel ceresc, iar nu să se defaime numele lui Dumnezeu prin voi. Iată cum veți putea aduce cinste lui Dumnezeu și a vouă, prin paza poruncilor și a făgăduințelor călugărești:

- a păzi mai întâi pravila bisericească, cu mare luare aminte și umilință, iar nu cu împreștieri de gânduri și cu vorbe deșarte. Că dacă Domnul zice că pentru tot cuvântul deșert vom da seamă în ziua judecății, cu cât mai vârtos cei ce vorbesc în vremea sfintei slujbe;

- a păzi masa de obște;

- a vă păzi de adunări la mâncări, băuturi, la vorbe deșarte, că acestea duc la mare pierzanie pe călugări;

- a nu ieși din mănăstire fără binecuvântare;

- a nu merge în Capitală sau prin alte sate, netrimis de ascultare sau pentru vreo mare nevoie a sa. Călugărul care zăbovește afară din chilie fără să de ascultare se strică ca peștele scos din apă;

- a nu avea prieteșuguri osebite;

- a nu avea punga osebită, ca luda.

Vă rog, păziți-vă și de cele trei arme ale diavolului, adică acestea: lenevirea, uitarea și necredința, prin care satana robește lumea în pierzare. Așa vă rog, fraților, păziți poruncile lui Dumnezeu ca și El să vă păzească pe voi. Vă rog, rugați-vă lui Dumnezeu și pentru mine ca să-mi ierte toate păcatele și să mă păzească de văzuți și nevăzuți vrăjmași, să mă întărească în lupta care mi-a pus-o înainte și ca să am sfârșit bun, creștinesc. Iar pentru că vă veți osteni întru rugăciune, atât pentru voi, cât și pentru cei împreună cu mine, frații voștri cei duhovnicești, și ei din osteneala lor vor trimite vouă ajutor trupului, ca să nu slăbiți întru rugăciune și să nu-i aveți despărțiți de această sfântă adunare; că și noi încă nu vă uităm în sfintele rugăciuni. Iar dacă vreunii din voi nu voiesc a ne pomeni, fie-le lor asemenea. Însă nu cred ca se va afla vreunul necredincios ca să uite dragostea noastră cu care v-am iubit și vă iubim. De veți petrece întru poruncile lui Iisus Hristos, și El va fi cu voi împreună. Că El a zis că cel ce Mă iubește pe Mine, poruncile Mele le păzește, și Eu îl voi iubi pe el și Mă voi arăta lui (Ioan 14,21). Așa vă rog, iubii mei frați și fii, păziți rânduilele pe care vi le-am așezat, după canoanele Sfinților Părinți, pe care și eu le-

am păzit, după cum m-ați văzut, fiind între voi. Iar eu sunt al cuvioșiei voastre către Dumnezeu smerit rugător și de tot binele voitor. Spuneți tuturor celor ce ne iubesc închinăciunile, cu mâna mea”.

CALINIC, Râmnic, 1851, Aprilie 11

Astfel își încheie Sfântul Calinic epistola către monahii de la Cernica, spusă cu atâta duh și iubire pentru turma sa din București. La Râmnic însă altă turmă își cerea păstorul și alte lucrări așteptau înfăptuirea din partea-i. Așa s-a întâmplat ca Sfântul Calinic să rezidească din temelie catedrala episcopală cu ajutorul protectorului său, Sfântul Ierarh Nicolae, angajându-l pe Gheorghe Tattarescu pentru a picta frescele din înlăuntru. Tot atunci s-au rezidit și casele episcopale și seminarul (între anii 1854 și 1856) și s-a redeschis tipografia de la Râmnic, unde aveau să se ducă la împlinire tipărirea multor cărți de folos pentru slujbe sau pentru credincioșii de rând.

De atunci ne-au rămas și aceste cuvinte ale arhimandritului Anastasie despre dascălul său: “Mă minunam de așa viață supranaturală, pentru că vedeam că slujesc unui sfânt viu. De aceea îndrăzneam de multe ori și-l întrebam câte ceva despre tainele dumnezeiești și el îmi descoperea ceea ce cunoștea că-mi este de folos și cât putea să încapă în mintea mea cea slabă și întunecată. Iar dacă înaintam cu întrebările mai departe, îmi zicea: «Nu este acum timpul pentru asemenea întrebări». Mai avea un obicei fericit, că după rugăciunea de seară mă ținea lângă presfinția sa mai mult timp, povățuindu-mă în credința și la datoriile mele monahale și multe lucruri de taină îmi descoperea. Adeseori îmi zicea fericit: «Fiul meu, mulți sunt din călugari și mireni numai cu numele creștini, iar cu viața și cu faptele sunt departe de adevărul creștinătății. De aceea, la unii ca aceștia nu ai voie să le arăți ce ai văzut la mine. Iar aceora pe care îi vei cunoaște că sunt creștini buni și cred în darul și puterea lui Dumnezeu, ai voie de la mine să le arăți și să le scrii, numai după ce mă voi duce din aceasta lume trecătoare.»”

Tot de atunci ni se povestesc următoarele: în vara anului 1854, mergând Sfântul Calinic spre Târgu Jiu, se așternu noaptea când acesta se găsea printr-un sat pitit în valea împădurită a unui râu. Sfântul poposi acolo, unde întâlnește pe fiii unui om cu stare care se aflau în mare necaz: tatăl lor, mort de mai mulți ani, avea trupul neputrezit în pământ. Fusese dezgropat de mai multe ori, făcându-i-se parastase cu arhierii și preoți, însă în zadar. Păcatele grele țineau corpul urât mirositor ținut în neputrejun, perdiția din timpul vieții blestemase trupul păcătos, iar carnea nu se desprindea de osul pierzării. Sfântul Calinic făcu, cedând rugămintilor stăruitoare, Liturghie arhierască pentru tatăl lor. Și dezgropând mortul îi citi, după slujbă, rugăciuni de dezlegare de păcate. Însă în timp ce glasul Sfântului curgea prin cuvintele rugii arzătoare, limpede ca un izvor rece și tare în credința ca piatra de munte, cutremur și mirare se insinuă între cei ce priveau, căci trupul mortului se dezintegra în fața lor, căzând din el țărână și rămânând numai os. Iar până la sfârșitul rugăciunii, minunea era săvârșită: la picioarele cuviosului nu mai stătea decât o grămăjoară de pământ peste câteva oase albe. Atunci fiii, mulțumind înlăcrămați pentru necazul de care fuseseră izbăviți, slăveau pe Dumnezeu și pe Sfântul bineplăcut Lui.

Arhimandritul Anastasie ne mai povestește o întâmplare de uimire, din vremea în care el împreună cu duhovnicul său se aflau în trecere pe la mănăstirea Lainici. Pe atunci era egumen acolo marele

duhovnic și arhimandrit Irodion Ionesc, renumit pentru viața sa înfrânată în toate hotarele Olteniei până dincolo de Carpați. Aflându-se cei doi într-o poiană, Sfântul Calinic se aplecă brusc la pământ și începu a lăcrăma. „De ce plângi, preasfinte?” îl întrebă ucenicul. Iar Sfântul răspunse: „Nu credeam să mai trăiesc ca să văd alt stareț schimbându-se la Cernica. Nicandru, starețul Cernicăi, a murit!” Notându-și când s-au spus acestea, ucenicul fu cuprins de mare mirare când descoperi, mai târziu, că într-adevăr în chiar acele clipe se stinsese din viață starețul Nicandru.

Într-o altă zi, în paraclisul Episcopiei Râmnicului, în timpul Sfintei Liturghii, ușile se deschiseră și o apariție cutremurătoare tulbură rugăciunea călugărilor și a Sfântului Calinic. În paraclis fu adusă o femeie stăpânită de un duh necurat, legată strâns în lanțuri de fier, cu spume la gură și cu hainele sfâșiate, cu ochii exoftalmici privind disperat către Sfântul Altar. Sfântul se grăbi atunci să-i citească o rugăciune de vindecare și să o binecuvânteze de trei ori în numele Preasfintei Treimi, zicând: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te!”. La aceste cuvinte, femeia se sculă ca dintr-un somn adânc și, venindu-și în fire, mulțumi în lacrimi Sfântului, sărutându-i poalele hainelor și închinându-se la sfintele icoane.

Nu putem tăcea aici nici despre marea milostenie care încălzea inima Sfântului Calinic. Iată de pildă ce ne spune Anastasie: „Era atât de milostiv, încât atunci când nu avea ce să dea de milostenie își dădea hainele de pe el și, plângând, mă ruga pe mine nevrednicul să caut bani de unde voi ști ca să aibă să dea «fraților lui Hristos», căci așa numea fericitul pe săraci și pe neputincioși”. Iar când vreun ucenic îl muștra că același sărac venea mereu la el să ceară milostenie, iar el îi tot dădea, Sfântul răspundea: „Dar cuvîșia ta, dacă ai mâncat ieri, astăzi nu mai mănânci? O fi fost și el dator cuiva și de aceea mai cere. Du-te și dă-i milostenie!”

În timpul domniei lui Cuza Vodă – ne mai spune ucenicul Sfântului Calinic – erau tulburi sufletele seminariștilor din Episcopia Râmnicului din cauza unei fapte nefericite, pe care nu o mai trecem aici, spre a nu măhni inimile celor ce citesc. Sfântul atunci, cu blândețea păstorului ce-și îndeamnă încetșor turma peste valurile dealurilor și plin de diplomație și de transparență, rezolvă pricina și potoli pe cei aprinși la suflet. Aflând însă de tulburare Mitropolitul de atunci, pe nume Nifon, și Scarlat Crețulescu, Ministrul Cultelor, trimiseră de la București un funcționar spre cercetare. Întâmpinându-l pe acesta, Sfântul Calinic îi spuse: „Nu mai este nevoie ca să faci dumneata cercetare pentru că eu, în calitate de episcop, i-am liniștit și mulțumit pe toți. Să spui celor care te-au trimis că sunt în neștiință de aceasta”. Auzind cuvintele Sfântului Calinic, Scarlat Crețulescu se întunecă la inimă, rănit în orgoliul său, și, intrând în audiență la domnitor, spuse răspicat: „Măria Ta, să iscăliți decretul de suspendare a Episcopului de la Râmnic și darea lui în judecată, iar dacă nu, să-mi primiți demisia!”, cuvinte la care domnitorul răspunse: „Demisia dumitale pot s-o primesc, dar decretul contra Episcopului de Râmnic niciodată nu-l voi semna. Măi, Scarlate, acela, Episcopul Râmnicului, Calinic, este adevăratul și Sfântul călugăr a lui Dumnezeu și ca el altul nu mai este în toată lumea”, adăugă Cuza, emfatic.

Într-una din zile Sfântul Calinic, binecuvântat fiind cu darul înainte-vederii, îi spuse ucenicului său următoarele: „Să știi, fiul meu, că la 1866, Cuza nu va mai fi domn al țării și au să se facă mari schimbări. Să mai știi că la 1877 are să vină în țară împăratul Rusiei cu familia și cu oștirile sale și are să

treacă Dunărea să se bată cu turcii; dar rușii au să fie învinși de turci. După aceea, rușii au să cheme în ajutorul lor oștirea română și, cu ajutorul lui Dumnezeu, au să facă românii mare victorie, încât să-i laude și să-i admire toate popoarele lumii. După acest război sângeros are să fie un război cu condeii, adică cu diplomația. Și după aceasta are să vină un război așa de mare, cum nu a mai fost de când pământul, și ferice de aceia care vor scăpa de acest mare război”.

Trecând adesea pe lângă schitul Frăsinei, în vizitele sale prin eparhie, Sfântul Calinic prinse drag de sobrietatea și frumusețea virgină a locului acela și de puținii călugări ce se nevoiau cu greu într-un colț de natură pe cât de frumos, pe atât de neprimitor și de aspru. Și dori Sfântul să facă aici o mănăstire de chinovie, întocmai ca la Cernica, doar că nu în inima unui lac, ci în mijlocul unei păduri de frasinii. Iar după ce lucrările de construcție și reconsolidare se terminară, Sfântul Calinic așeză un semn cam la 500 de stânjani de lăcaș, care e înfipt în pământ și astăzi și pe care stă scris cu literă de blestem:

Calinic, cu mila lui Dumnezeu Episcop al Ramnicului, Noului Severin.

Acest sfânt lăcaș s-a clădit din temelie de noi, spre a fi chinovie de părinți monahi. Și fiindcă prin partea femeiască putea să se aducă vreun scandal monahilor viețuitori acolo, de aceea, sub grea legatură s-au oprit ca la acest loc să nu mai treacă înainte, sub nici un chip, parte femeiască. Iar cele ce vor îndrăzni a trece să fie sub blestem și toate nenorocirile să fie asupra lor, precum sărăcia, gubavia și tot felul de pedepse. Și iarăși, cele ce vor păzi această hotărâre să aiba binecuvântarea lui Dumnezeu și a smereniei noastre și să vină asupra lor tot fericitul bine. Amin.

CALINIC, Rm. 1867, ianuarie, 17

Între timp dar se întâmplase ceea ce avea să fie cunoscută ca secularizarea averilor mănăstirești, iar Sfântul Calinic, al cărui cuvânt avea greutate în fața lui Alexandru Ioan Cuza cum avusese odată și în fața lui Barbu Știrbei, ceru domnului cu umilință ca nou-zidita mănăstire să își păstreze averile, poate și din cauza condițiilor grele pe care le îndurau monahii nevoiți acolo. Astfel fu Mănăstirea Frăsinei singura din Principate care își păstră bunurile toate, întregi, și după 1863.

Tot cam de atunci ni se povestește despre o copilă din satul Muereasca care, neputând struni vitele, călcă pe pământul mănăstirii, din neștiință de semnul arătat mai sus. În chiar același ceas, ea se îmbolnăvi cumplit de epilepsie, căzând la pământ în spasme și plângând până să-și frângă pieptul. Auzind despre acestea de la preotul din sat, Sfântul Calinic suspină: „Ce tristă întâmplare! Să mergem să ne rugăm pentru dânsa!” Deci a venit atunci anume în satul Muereasca Sfântul și, intrând în odăița copilei, o întrebă: „Mă cunoști?”, iar copilă, întorcându-și cu greu capul ca să-l privească, îi răspunse printr-o privire ascunsă după chipul bolnav, o privire în care lucea limpede lumina nădejzii. Și dădu din cap, în semn că îl recunoaște. Atunci Sfântul îi puse omoforul peste cap, îi citi rugăciunea de iertare și o stropi cu aghiazmă. Apoi, înainte să plece, se întoarse și spuse atât: „Ai să te faci bine”. Și copila se făcu într-adevăr bine. Și tot de atunci se știe că episcopul îl vindecă de epilepsie numai prin cuvânt și pe fiul meșterului Costache, unul dintre cei care zidiseră catedrala episcopală de la Râmnicu Vâlcea și Mănăstirea Frăsinei.

Ne mai mărturisește arhimandritul Anastasie că din 1820 și până la sfârșitul fericitelor sale zile, Sfântul n-a mai gustat nici bucate din pește, nici untdelemn, iar unt, ouă, brânză sau lapte nu gusta

decât o singură dată, sâmbăta, ca să-și biruiască mândria. Și câtă vreme fu episcop, Sfântul Calinic nu lăsă niciodată cartea de rugăciuni din mâinile sale, ci, mereu citind, noaptea așeza pe carte o greutate de metal, iar lângă picioarele scaunului un lighean. Iar când îl fura somnul și se dezechilibra, greutatea cădea cu zgomot în lighean, trezindu-l în veghe. Și la fel de dură îi era și credința, ca greutatea de metal, care nu îi lăsa duhul să amorțească în păcat, ci îl ținea mereu treaz în sunetul rugăciunii.

Pe 24 mai 1867, presimțind că drumul său pe calea ascunsă a acestei lumi avea să se sfârșească în curând, Sfântul Calinic decise să se întoarcă la metania lui, la mănăstirea Cernica. Acolo îl așteptau lacul oglinzit în cer, pământul reavăn și iarba proaspătă, bisericile ca niște trepte către înaltul cerului, așa cum îl întâmpinaseră și cu 60 de ani înainte, pe când se numea Constantin. Și privind el toate acestea, îi zâmbi sufletul și mulțumi lui Dumnezeu că l-a învrednicit să fie sămânță bună pentru acest pământ binecuvântat. Gândindu-se astfel, păși în mănăstirea ale cărei clopote băteau a bucurie și unde avea să-și petreacă ultimele zile ale vieții sale sfinte.

A doua zi s-a sărbătorit la Cernica Înălțarea Domnului. Sfântul participă la slujbă, împărți apoi anafură fraților care îi sărutau cuprinși de cutremur sfânta-i mână și, la sfârșit, se retrase în chilia din care nu avea să mai iasă până la sfârșit.

Mitropolitul Nifon îi spusese arhimandritului Anastasie: „Te rog, când vei vedea că este greu bolnav să mă vestești și pe mine ca să mă mărturisesc lui, căci am multe cuvinte care trebuie să i le arăt cât este în această viață și să-mi cer iertăciune”. Deci sosi în acele zile Mitropolitul la Sfântul Calinic și, după ce petrecu mai multe ore singur cu el în chilie, ieși de acolo cu chip fericit, radiind a mulțumire și a împăcare sufletească. Intrând apoi la Sfânt ucenicul său, Calinic îi spuse și îi vesti cele ce vor fi fost să vină: „Fiul meu, Nifon, mi-a spus totul și cred că este speranță de mântuirea lui... Să știi că la șapte ani, când mă vor dezgropa pe mine, va intra Mitropolitul în mormânt”. Și acestea aveau să se împlinească întocmai.

În Joia Mare din anul 1868 chemă Sfântul Calinic la sine șapte preoți ca să îi slujească Sfântul Maslu. După otpust, în aerul îngreuiat de tristețea și de lacrimile celor apropiați, răsună clar și tare glasul Sfântului: „Părinților, rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine, că poate zilele acestea ne vom despărți!”

Se pare că într-o seară de priveghere târzie, prin Sfântul Calinic grăi iarăși glasul Sfântului Duh, spunând ucenicului său astfel: „Adu-ți aminte ceea ce ți-am spus în anul 1852 la Craiova, și de atunci până acum, că voi, frații Baldovini, Anastasie și Orest, aveți să-mi închideți ochii și să mă duceți la groapă.

Așa că, acum mai am 14 zile și mă duc din această lume. Ai grijă, să mă îmbraci la moarte cu veșmintele ce ți-am spus că sunt trimise de monahia Brâncoveanca din Moldova”.

Într-o altă seară, ne povestește Anastasie Baldovin, s-a întâmplat astfel: „Preasfinția sa, întinzând cu mine vorba despre mai multe învățături și eu, știind că darul Sfântului Duh este cu desăvârșire în el, i-am zis: «Prea sfinte Stăpâne, știu că mult-puțin, cât te-am servit, dar te-am servit cu credință și cu dragoste. Pentru aceasta nu cer altceva, decât să te rogi lui Dumnezeu ca să-mi ierte păcatele mele pe această lume». Atunci preasfinția sa a început să plângă amarnic, încât m-a făcut și pe mine, păcătosul, să plâng. După ce s-a liniștit, a început a-mi zice: «Fiul meu, eu v-am primit în Mănăstirea Cernica, eu v-am călugărit și v-am luat din mănăstire și ați urmat mie; știu că nu v-ați păzit

datoriile și făgăduințele călugăriei, însă să vă siliți a le păzi de aci înainte și vă făgăduiesc, că dacă voi afla har înaintea lui Dumnezeu, am să mă rog pentru voi și pentru toți ai mei»”.

Dimineața zilei 11 aprilie 1868 fu o dimineață neobișnuit de friguroasă, cu cerul acoperit de nori grei, îndoliați, și cu vântul bătând tare dinspre soare-apune. Natura toată părea încrămențită, încordată, așteptând parcă o izbucnire, o irumpere. Nu se luminase deci încă de zi când Sfântul Calinic chemă la sine pe ucenicul Ghermano și-l rugă să-l îmbrace în vestmintele sosite din Moldova. Auzind ceilalți ucenici, veni și ei cu inima înfricoșată la tatăl lor duhovnicesc, pentru ultima binecuvântare. Când primi vestea și Anastasie, acesta își aduse aminte de cele ce îi descoperise Sfântul, că vor trece 14 zile și se va muta la Domnul. Sosise ziua a paisprezecea, iar ucenicul își acoperi fața cu mâinile, plângând amar.

„Au venit niște oameni mari în casă și vor să mă ia cu dânșii” spunea senin Sfântul Calinic ucenicilor ce-l înconjurau. Apoi se ridică în capul oaselor și ceru o cruce. După ce o apucă, cu mâinile tremurânde, se închină, o sărută și, ridicând-o spre cer, se rugă: „Sfântă Cruce, ajută-mi!”. Plecându-și apoi capul, rosti către ucenici ultimul cuvânt: „Să ne vedem în fericirea din cealaltă lume!”. Atunci, rezemat de pieptul lui Ghermano, răsufă adânc și-și dădu duhul.

Trupul Sfântului fu îmbrăcat în haine arhieresti și așezat într-un jilt, cu Evanghelia pe braț și cu cârja alături. Stând astfel, Sfântul Calinic arăta de parcă ar fi dormit, nimic nefiind schimbat la fața lui luminoasă, care vestea parcă neputrejunea trupului său. Și se spune că zeci de mii de credincioși veneau să-i sărute mâinile, cu înfricoșare mare și umilință, atâția cât să nu mai încapă pe cele două ostroave de la Cernica. Slujbele erau ținute de Mitropolitul Nifon împreună cu patru episcopi, iar așezarea în mormânt se petrecu în 13 ale lui aprilie, când patru preoți îl purtară până în partea de nord a pridvorului bisericii Sfântul Gheorghe, unde îl îngropară, așezat tot în jilt, în timp ce clopotele sunau lung, plânsul lor ridicându-se până în slăvi și coborând înapoi. În acele momente de durere nespuse s-a dat citire testamentului Sfântului Calinic, în care stătea scris așa:

Diată Prea Sfințitului Episcop Calinic

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Eu, smerit arhieru Calinic, Episcopul Râmnicului Noului Severin, auzind glasul Domnului ce zice în Sfânta Evanghelie: „Fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți, Fiul Omului va veni, seara sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Ca nu cumva venind fără de veste, să vă afle dormind” (Lc. 12, 40), acest glas al lui Dumnezeu auzind, și temându-mă, fiind cu totul cuprins de neputințe și bătrânețe și din zi în zi slăbind cu trupul, așteptând în toată vremea acel ceas zidit de Domnul, ceasul morții, după putere înainte găsindu-mă spre ieșirea dintru aceasă vremelnică viață, am gândit să scriu această duhovnicească a mea înștiințare și diată, ca să fac cunoscut fiecăruia ce ar voi, după sfârșitul meu, să cerce averile chiliei mele. Că adică să nu se osteneasca în zadar, nici să cerceteze pe cei ce au slujit mie pentru Dumnezeu, ca să afle bogăția mea sau comoara pe care din tinerețe o am adunat.

Pentru că de când am îmbrăcat sfântul și îngerescul cin monahicesc, în Sfânta Mănăstire Cernica, la anul al nouăsprezecelea al vieții mele – 1808, noiembrie, 12 – și m-am făgăduit lui Dumnezeu ca să am viețuirea cea de bunăvoie, dintru acea vreme până la apropierea de mormânt, n-am câștigat averi sau

mișelii, ci numai sfinte cărți! N-am adunat aur și argint; n-am voit să am nici haine de prisos, nici orice fel de lucruri, ci numai cele singure de nevoie trupului.

Că necâștigarea cea călugărească cu duhul și cu lucrul, după puțină m-am sârguit a păzi, neîngrijind de sine-mi, și punându-mi toată nădejdea spre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care niciodată nu m-a lăsat. Iar darurile cele ce le primeam de la făcătorii mei de bine și veniturile cele de la dregătorii, pe acelea le-am cheltuit la ale mele nevoi și ale mănăstirii trebuințe, cât am fost arhimandrit.

Asemenea și arhiereu fiind, n-am adunat venituri, ci le-am cheltuit la trebuințele mele și nevoile celor lipsiți frați în Hristos și unde Dumnezeu mi-a poruncit, și la înnoirea Episcopiei, fiind cu totul în dărăpănare. Drept aceea, nimeni să nu se ostenească după moartea mea cercând sau iscodind orice fel de adunare a chiliei mele, că eu nici de îngropare, nici de pomenire nu las ceva. Ci cu sărăcia cea călugărească, mai mare la sfârșit, ca să se arate că lui Dumnezeu cred. Că mai primit îi voi fi lui Dumnezeu de nu va rămâne după moartea mea nici un ban, decât [dacă] s-ar împărți cea mai multă strânsoare după mine. Și dacă n-ar voi nimeni, ca pe mine cel atât de sărac, să mă dea obișnuitei îngropări, apoi mă rog aceluia care își aduc aminte de moartea lor, să-mi târască păcătosul meu trup la oricare biserică săracă și acolo lângă trupuri să-l îngroape. Iar dacă voirea stăpânilor ar porunci să mă îngroape după obicei, apoi mă rog iubitorilor de Hristos îngropatori, fiind în eparhie, să mă îngroape în Sfânta Mănăstire Cernica, lângă biserica cea nouă de noi zidită, unde ne-am călugărit și mult ne-am ostenit din tinerețe la bătrânețe.

Deci, dacă cel ce va voi ca fără de bani să-mi pomenească păcătosul meu suflet la rugăciunile sale, pentru Dumnezeu, unul ca acela și singur să fie pomenit întru împărăția cerului. Iar cel ce va avea trebuință de plată pentru pomenire, mă rog să nu mă pomenească pe mine, cel atât de sărac, cel ce nimic nu mi-am lăsat de pomenire. Iar Milostivul Dumnezeu să fie milostiv tuturor și mie păcătosului, în veci. Amin

Aceasta este diata și duhovniceasca a mea scrisoare, aceasta este înștiințarea mea de averea mea. Iar necrezând cineva aceasta și [dacă] ar începe cu iscodire a cerca aur și argint, măcar și mult de s-ar osteni, nimic nu va afla. Iar Milostivul Dumnezeu va judeca. Amin

Anul 1860, s-a scris de noi smeritul Arhiereu CALINIC, Episcopul Râmnicului, Noului Severin

După înmormântarea Sfântului Ierarh Calinic, "a venit comisia de la guvern ca să-l cerceteze pentru stare, adică avere personală. Și a aflat bani, o rilă și o jumătate de napoleon și multe adeverințe întărite cu iscălituri de pe la toate locurile pe unde dăduse milostenie, atât de aici din România, cât și din Orient, Ierusalim, Sfetagora și alte locuri de prin Turcia, hârtii care s-au luat de minister". Mai spunea arhimandritul Anastasie: „Declar pe conștiința mea, ca arhimandrit și duhovnic ce sunt eu, păcătosul, și în numele adevărului adevărat, că acest Sfânt Episcop Calinic, cum a ieșit din pânțele maicii sale, tot așa a intrat în pânțele pământului.”

Și în acele zile nu se arată nici o rază de soare peste toată Țara Românească, căci fusese văduvită de un mare sfânt cum puțini i-au călcat pământul. În doliu stăteau oamenii, precum și natura. Jalea monahilor se împletea cu suspinul valurilor iscate pe Cernica și cu vuietul vântului prin codrul des.

Despre Sfântul Calinic de la Cernica, Nicolae Iorga odată spunea: „Trăind în sfințenia muncii și a înfrânării, era socotit ca sfânt de credincioșii din eparhie și părerile de rău ale tuturor se îndreptară mult timp către mormântul lui, pe care-l voise la Cernica, locul lui de învățătură și de pregătire duhovnicească, unde se retrăsese. Trăind până departe, în timpuri noi, pe care el nu le mai înțelegea, nici pentru a le combate, precum ar fi fost dator să, cruțat de dânsese, venerat pentru o vârstă ca a sa și pentru o astfel de viață, chiar și de cei mai antireligioși din noul curent apusean, care stăpânea statul cel nou, el încheie cu vrednicie șirul curajilor călugări fără arginți, al ctitorilor de cărți și de clădiri de închinare, al sufletelor de arhieriei cari o clipă nu și-au închipuit că fapta sau gândul lor scapă de sub ochiul privighetor al lui Dumnezeu”.

După hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din cauza mărturiilor despre neprihănirea și sfințenia vieții sale, Ierarhul Calinic a fost trecut în rândurile cetelor sfinților într-o solemnă celebrație ținută la Cernica pe 21 octombrie 1955, pe când patriarh al României era Justinian Marina. Atunci s-au alcătuit slujbele de pomenire ale Sfântului Calinic, viața sa, pe care am încercat acum a o povesti din nou, felul zugrăvirii chipului său în iconografie, precum și acatistul Sfântului în care stă scris așa:

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Calinic, de Dumnezeu înțelepțite!

Preot Nectarie – Mănăstirea CERNICA

Victor Bozdog

Contact: victorbozdog@yahoo.com

Martie 2011